

CANVI DE VIDA

Hui estic tranquil. És la nit de Nadal i estic en un vaixell amb molta gent. M'han donat el sopar, una manta per a tapar-me i a tots els xiquets ens han donat un barret del Pare Noel però no estem per a moltes festes, la veritat.

I damunt soles conec bé a dos persones: la meua mare i la meua germana. Em direu :”On està el teu pare?” Ara vos ho conte...

La meua família era molt feliç fins fa 3 mesos, som de Líbia que era un país preciós, i la meua vida a Líbia era molt tranquil.la i vivíem prou bé en una casa amb jardí. El meu pare era metge , era molt tranquil i molt amable però quan el feiem enfadar-se era molt dur. I la meua mare com totes les dones en el meu país treballava a casa. És encantadora i molt positiva, ens cuidava, molt, era molt esportista, també ens encanta el bàsquet perquè a ella de xicoteta li encantava el bàsquet i el meu pare i la meua mare tenien molt bona relació . La meua germana, Shamira, té els mateixos gusts i tenim pràcticament els mateixos amics, tenim els mateixos anys, 11, i som molt esportistes, els dos jugàvem a basket, ella era molt bona, a mi em costava un poc més però sempre estic jugant. En canvi, a l'escola jo sóc millor que ella, perquè no li agrada gens estudiar. En resum, ens encantava jugar junts i vivíem molt feliços els dos en els nostres pares

Tot era fenomenal fins que un dia va començar una guerra en el meu país i tots teníem molta por. La vida era diferent, els pares sempre et deien:

- No isques al carrer, n'hi ha molta violència fora!

Sempre estaven discutint de política i mirant les notícies, ningú feia vida normal.

El pitjor dia de la meua vida va ser quan en l'hospital de la meua ciutat que és on treballava el meu pare van tirar una bomba. Van morir moltíssimes persones i mon pare al principi soles estava ferit però als poquets dies va perdre la vida. Des d'aquell dia jo ploro

tots els dies, i el trobe a faltar moltíssim i els primers dies em sentia com si jo estiguera mort. La meva germana estava fatal jo crec que se sentia igual que jo i la meua mare estava encara pitjor. Tots els dies plorava molt, es trobava destrossada i no feia res més que plorar, plorar i plorar.

Les bombes seguien destrossant la ciutat i feien morir famílies i famílies, tots teníem molta por del què estava passant. La mare va decidir que això no podia seguir així i que havíem d'eixir d'aquell infern. La mare va recordar els cosins del seu pare que vivien a Itàlia, fa anys anaren allí per aconseguir un treball millor i estaven molt contents d'Europa, així que igual que molts veïns que fugien per a refugiar-se, començarem a caminar amb destí a Itàlia.

Així que cadascú vam preparar-nos una bossa amb tot el que necessitàvem que era: menjar, que no en teníem molt, roba d'hivern i vam començar a caminar amb moltíssima gent que també anava a Europa.

El camí va durar unes setmanes, caminàvem tot el dia, sense parar i per la nit descansàvem al costat de les carreteres. Entre tots intentàvem ajudar-nos, compartint el menjar, prestant-nos roba, ajudant-nos a caminar, fins i tot vaig fer amics allí. El pitjor va ser que algunes persones no podien continuar i es quedaven a soles. Al final va ser molt dur estava molt cansat i no sentia les meves cames fins que vam arribar a un poblet amb un port i allí descansarem uns dies.

En el port, entre tots vam donar molts diners a un home per a agafar un vaixell que ens transportes a Itàlia, i vam haver d'esperar molts dies. Quan ens el van donar, no era un vaixell, era una bassa però no teníem altra opció.

Com érem entre vint i trenta persones rumb a Europa, a la bassa no podíem quasi ni respirar. Tots estàvem molt marejats fins al punt que vomitavem. A més teníem poca aigua i poc menjar. L'aigua del mar entrava dins de la bassa i estavem banyats. Jo estava molt

fart com la meua germana, i la meua mare ens deia que allò important és que estem vius i junts i crec que tenia molta raó.

Molt lluny n'hi havia un vaixell molt gran i els tripulants ens van veure i van vindre a ajudar-nos. Poc a poc anarem pujant al gran vaixell on ens secaren i ens donaren mantes i menjar i a tots els nens un gorret del Pare Noel ja que era Nadal.

El vaixell ens portarà a un port d'Europa.

El sopar no ha estat tan bo com altres Nadals, clar, era un entrepà de tonyina i olives però després de tot el que ha passat, m'ha paregut boníssim, perquè ens els hem menjat tranquils, sense perills. Després hem jugat vint o trenta persones a les cartes que tenia un senyor, ha sigut molt divertit i he vist riure a la meua mare.

Ara aniré a dormir, i m'han dit que em despertaré ja en el port d'Itàlia. No sé què faré ni on aniré però estic segur que estaré millor que enmig de la guerra.

M'agradaria somiar que trobem als nostres familiars i que ens deixen estar en sa casa, que per fotos recorde que era molt gran i bonica. Però sobre tot desitge que que estiguem en pau per molts anys.

Fi